

Met een gevoel van grote dankbaarheid
denken wij terug aan

HENDRIKUS ALBERTUS MULDER

sedert 11 mei 1989

weduwnaar van Susanna Geziena Aarninkhof.

Hij werd geboren 19 april 1908 te Gammelke.
Op 5 juni 1941 trouwde hij met Susanna Geziena
Aarninkhof en samen kregen zij 8 kinderen.

Hij ontving het sacrament van de ziekenzal-
ving op 11 november 1993 en overleed op
8 januari 1994. Na een plechtige uitvaart heb-
ben wij hem op 12 januari begraven op het
R.K. kerkhof te Deurningen.

De laatste jaren van zijn leven liet zijn gezond-
heid veel te wensen over; hij werd steeds meer
hulpbehoevend en ook zijn geheugen liet hem
steeds meer in de steek. Hij was de anderen
niet graag tot last, hetgeen hijzelf meerdere
keren verwoordde in de uitspraak: „Gelukkig de
mens die zichzelf redden kan”. Toch werd de
liefdevolle verzorging thuis en ook de laatste
weken in het P.C. Borsthuis door hem dankbaar
aanvaard.

Als oudste zoon van een gezin van 6 kinderen
verloor hij reeds op 3-jarige leeftijd zijn moeder
en nog voor zijn elfde levensjaar ook zijn vader.
Op deze jeugdige leeftijd werd hij samen met
zijn stiefmoeder aan het eind van de 1e Wereld-
oorlog geconfronteerd met het volledig runnen

van een boerenbedrijf. Vanaf zijn 15e jaar verd-
ween ook hun knecht, waarna alles op zijn
schouders neerkwam. Het was in die tijd voor
hem en zijn omgeving vanzelfsprekend dat hij
boer werd; had hij de vrije keuze gehad dan had
hij graag timmerman willen worden. Zijn jeugd
werd gekendmerkt door een strenge opvoeding,
voor-al op school. Juist door het vroege verlies
van zijn ouders bleven tijdens zijn jeugd vele
vragen onbeantwoord. Meerdere keren heeft hij
hierover later verteld.

In juni 1941, aan het begin van de 2e Wereld-
oorlog, trad hij in het huwelijk; bijna 48 jaar is
hij samen met zijn vrouw, waarmee hij zo innig
gelukkig was, door het leven gegaan. Meerdere
keren uitte hij zijn geluk: „Wat hebben wij het
toch mooi samen. We hebben nog nooit wat met
elkaar gehad”. Mede dankzij hun beider inzet
en de hulp van de kinderen werd het mogelijk
een volwaardig boerenbedrijf op te zetten. Of-
schoon het overlijden van zijn vrouw in 1989
hem zwaar heeft getroffen was het niet zijn
levensstijl om bij de pakken neer te gaan zitten.
Hendrik Mulder, of beter bekend als Reestmans-
Hendrik, was een man van en voor de gemeen-
schap.

Vele jaren heeft hij diverse bestuursfuncties
vervuld. Op nog latere leeftijd genoot hij samen
met zijn vrouw van enkele vakanties en de
uitstapjes van het Hernieuwd Kontakt.

Hij hield van mensen om zich heen. Het geluk
straalde van zijn gezicht wanneer hij zich te
midden van zijn kinderen en kleinkinderen

bevond. Zelfs nog Nieuwjaarsdag 1994, toen hij de laatste keer thuis was, genoot hij van die aanwezigheid.

Vooraf de kleinkinderen konden in zijn ogen geen kwaad doen en was niets hem te gek.

Hendrik Mulder was een diepgelovig man en de kerk hoorde er als vanzelfsprekend bij. Toch was hij over geloof en kerk ook kritisch en beslist niet iemand die alles maar slikte. Zijn meest opvallende karaktertrek was toch wel dat hij voor zichzelf weinig eisend was, doch van mening was dat anderen het goed moesten hebben. Hij hield van eerlijkheid, doch had er grote moeite mee als dit niet wederkerig was. Hij was zorgzaam voor zijn gezin en bedrijf, kon goed luisteren en kon op tijd en plaats in weinig woorden heel veel zeggen. Hij kon slecht overweg met ruzies en vond dat deze zo snel mogelijk bijgelegd moesten worden.

Nu hij van het aardse leven is heengegaan willen wij God vragen hem weer te verenigen met zijn vrouw en allen die hem dierbaar waren.

Bij alle verdriet om zijn overlijden blijven de goede herinneringen een troost, die het verdriet niet wegnemen, maar wel verzachten. Zijn welbesteed leven op aarde is ten einde.

Hij rust in vrede.

Voor uw medeleven tijdens de ziekte en na het overlijden van onze lieve papa en opa willen wij iedereen opricht bedanken.

Kinderen en kleinkinderen.

